

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 579/2015-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/09, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/09 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet jeho právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a c), čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/09 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ je stranou napadnutého konania vedeného okresným súdom v postavení obžalovaného z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a zločinu

marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Obžaloba bola podaná 24. apríla 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti v prvom rade zdôrazňuje, že „*Ku dňu podania tejto sťažnosti vec je vinou nečinnosti porušovateľa, jeho neefektívneho konania, ad hoc formálne vykonávaných úkonov, porušovania práva rovnosti a kontradiktórnosti zo strany predsedu senátu, porušovania práva na obhajobu, nezákonného zatknutia sťažovateľa ako pomsty za podanú sťažnosť na prietahy Ústavnému súdu SR... v nerozhodnutom stave za viac ako 5 rokov, 4 mesiace.*“.

Podľa názoru sťažovateľa „*Vzhľadom k nezákonnej a protiústavnej väzbe, zatknutiu sťažovateľa dňa 12. 04. 2014 do iného konania č. k. 5 T 95/07 (nie do konania č. k. 5 T 52/09!) vedeného na Okresnom súde Bratislava I... sa sťažovateľ nemôže v konaní účinne a efektívne brániť, je porušované jeho právo na obhajobu, nakoľko porušovateľ a zákonný sudca mu znemožnili prístup k jeho vlastným dôkazovým materiálom... Navyše predseda senátu [REDAKOVANÉ] odmietol na začiatku hlavného pojednávania vysporiadať sa s námietkou sťažovateľa a jeho obhajcu - teda s vážnou procesnou námietkou obhajoby, že za poškodeného (SR v zastúpení MS SR) vystupuje zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR - [REDAKOVANÉ], ktorého ako svedka navrhla k vypočutiu súdom obhajoba a to listom doručeným porušovateľovi do podateľne dňa 05. 02. 2014... teda pred hlavným pojednávaním... Takéto konanie porušovateľa výrazne zasiahlo do práva sťažovateľa na obhajobu a práva na spravodlivosť súdneho konania, do práva na rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania vo veci samej.*“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti okrem iného uvádza:

„*S výrazným časovým odstupom, po úmrtí ustanoveného obhajcu, až dňa 16. 11. 2011 porušovateľ vyzval sťažovateľa, aby si v lehote do 05. 12. 2011 zvolil obhajcu sám... Porušovateľ až dňa 10. 01. 2012 vydal opatrenie, ktorým sťažovateľovi ustanovil obhajcu ex offo [REDAKOVANÉ]... Advokát listom zo dňa 21. 01. 2012 doručeným do podateľne porušovateľa dňa 24. 01. 2012 - požiadal o oslobodenie od povinnosti zastupovať sťažovateľa z dôvodu, že má kamarátsky vzťah so svedkom obžaloby...*

Sťažovateľ nemal advokáta od 24. 01. 2012 do 25. 04. 2013, teda vinou nečinnosti súdu konanie vo veci samej účinne neprebiehalo. Až po 11 mesiacoch nečinnosti a neefektívneho konania ad hoc úkonov porušovateľa, zaslal porušovateľ žiadosť sťažovateľovi, listom zo dňa 29. 11. 2012... aby si opätovne zvolil obhajcu. Výzva bola sťažovateľovi doručená 27. 12. 2012... Až dňa 25. 04. 2013 (teda až po viac ako 13 mesiacoch od vypovedania zastupovania ex offi obhajcom [REDACTED] - 24. 1. 2012) porušovateľ opatrením ustanovil sťažovateľovi obhajcu [REDACTED]...

Medzitým porušovateľ dňa 09. 08. 2011 uznesením pribral do konania znalcov z odboru zdravotníctva - psychiatrie za účelom vypracovania znaleckého posudku sťažovateľa... Porušovateľ závažne pochybil, keď znalcom nestanovil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku (spravidla 1-2 mesiace), o vypracovanie znaleckého posudku sa nestaral, v trestnej veci nepojednával, čo malo za následok, že znalecký posudok bol vypracovaný až po sťažnosti sťažovateľa na prietahy listom zo dňa 18. 06. 2013, adresovanej predsedníčke OS Bratislava I.“

Sťažovateľ zastáva názor, že „v dôsledku prietahov v konaní č. k. 5 T 52/09 vinou porušovateľa, sťažovateľ nedosiahol rozhodnutie v primeranej lehote. Dĺžka konania, v ktorom je porušovateľom zjavne marené právo na obhajobu a spravodlivé súdne konanie, nesplnila požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to všetko aj v rozpore s právom na účinný a rýchly opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, a preto „požaduje sťažovateľ priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 6 000,00 eur“ zdôrazňujúc, že „stav bezmocnosti a beznádeje o výsledok konania, neistoty a psychického strádania je iba umocňovaný a trvá“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod č. k. 5 T 52/09 porušil základné práva a slobody [REDACTED] na prerokovanie trestnej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2, veta prvá Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd, nedodržaním zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania porušil jeho základné práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušil čl. 17 ods. 4 veta prvá Ústavy SR.

2. Okresnému súdu Bratislava I. sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 5 T 52/09 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 6 000,00 eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu,

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva úhrada trov konania 283/090 eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd zistil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/09 zo 14. apríla 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 bol sťažovateľ vzatý do väzby. Jeho žiadosť o prepustenie z väzby okresný súd uznesením sp. zn. 5 T 52/09 zo 4. decembra 2014 zamietol. Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015 uznesenie okresného súdu zrušil a nariadil okamžité prepustenie sťažovateľa z väzby (ktorá trvala od 12. apríla 2014 do 15. januára 2015).

Písomnými podaniami doručenými ústavnému súdu 6. a 20. novembra 2014 a 19. februára 2015 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť z 13. augusta 2014. V písomnom doplnení sťažnosti z 19. februára 2015 (ďalej len „doplnenie sťažnosti“) sťažovateľ poukazuje na uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015, z odôvodnenia ktorého „je spoľahlivo ustálené, že postupom porušovateľa došlo k hrubému a netolerovateľnému porušeniu práva sťažovateľa na osobnú slobodu, garantovaného čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR a to tým, že porušovateľ dľa konštatovania sťažnostného súdu... vinou pochybení predsedu senátu, vinou zjavného porušenie rýchlosti trestného - súdneho konania a ničotných úkonov porušovateľa a to vinou svojvoľného nerozhodnutia predsedu senátu [REDAKOVANÉ] o námietke zaujatosti zo dňa 27. 08. 2014, doručenej Okresnému

súdu Bratislava I dňa 02. 09. 2014... zapríčinil nezákonnosť a neprípustnosť väzby sťažovateľa.

Došlo k hrubému porušeniu ust §-u 2 ods. 6 a §-u 76 ods. 1 Tr. por., čo skonštatoval Krajský súd v Bratislave v ods. 1 a nasl. na str. 5, str. 6 ním vydaného zrušujúceho uznesenia č. k. 1 Tos/1/2015 zo dňa 15. 01. 2015... pričom:

1. predsedovi senátu [REDAKOVANÉ] prikázal konať a rozhodnúť o námietke zaujatosti a to bezodkladne (poznámka: ku dňu podania tejto sťažnosti sťažovateľ nemá vedomosť o tom. Žeby sudca rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti),

2. okresnému súdu nariadil zopakovať výsluchy svedkov z HP dňa 11. 11. 2014, 16. 12. 2014...

Nakoľko porušovateľ hrubým a svojvoľným porušením zásady rýchlosti trestného konania a porušením čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru nekonal efektívne, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, nerešpektoval zásadu primeranosti a zdržanlivosti... rozširuje pôvodne uplatnenú požiadavku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia titulom nemajetkovej ujmy mu spôsobenej svojvoľným a protiústavným konaním porušovateľa majúcim za následok prietahy v súdnom - trestnom konaní a tiež vykonanie nezákonnej väzby z pôvodne uplatnenej sumy 6.000,- EURO na sumu 106.000,- EURO.“.

V ďalšej časti doplnenia sťažnosti sťažovateľ poukazuje na porušovanie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru zo strany Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], pričom tvrdí, že „nebyť ústavne nekonformného postupu porušovateľa, tak by sa sťažovateľ nemohol stať v rozhodnom období obeťou vyššie uvedených útokov voči jeho integrite, slobode a bezpečnosti, útokov voči sťažovateľovi a jeho rodine (manželka, deti) v rozpore s čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 8, čl. 10 cit. Dohovoru. Teda v prípade ústavne konformného postupu porušovateľa za obvyklého chodu veci, by sťažovateľovi, jeho manželke a deťom, nevznikla nemajetková ujma a majetková škoda.“.

V závere doplnenia sťažnosti sťažovateľ „navrhuje a žiada, aby ústavný súd rozhodol aj nasledovne:

1. Základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 2, ods. 5, čl. 19 ods. 2, čl. 22, ods. 7, ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. b, c, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod č. k. 5 T 52/2009 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- EURO, ktoré je Okresný súd Bratislava I. v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“.

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagoval podpredseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 3722/2014 z 19. novembra 2014, v ktorom okrem prehľadu procesných úkonov tiež uvádza:

„V priebehu konania bolo preukázané, že sťažovateľ zneužíval svoj zdravotný stav, aby sa tak vyhol trestnému konaniu, čo v konečnom dôsledku viedlo až k jeho väzobnému stíhaniu a až následne bolo možné vec v jej merite prejednať.

Súd sa priebežne zaoberal početnými podaniami sťažovateľa, pričom intenzita týchto podaní narastala s približujúcimi sa termínmi úkonu súdu. V priebehu konania bol opakovane upozornený na zákonom akceptované dôvody neúčasti zo zdravotných dôvodov, ako aj na možnosť vydania príkazu na zatknutie. Zdravotný stav obžalovaného bol v tomto trestnom konaní znalecky skúmaný opakovane, ako v prípravnom konaní, tak v konaní pred súdom. Rovnako mal sťažovateľ ustanoveného obhajcu už od prípravného konania, kedy mu bol ustanovený na žiadosť orgánov činných v trestnom konaní obhajca [REDAKOVANÉ] a následne bol vždy pred ustanovením iného obhajcu vyzvaný na jeho zvolenie. Sťažovateľ si tiež v priebehu konania splnomocnil na niektoré úkony obhajcu ([REDAKOVANÉ]) na nazeranie do spisu, [REDAKOVANÉ] na podanie podnetu na dovolanie Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a tiež [REDAKOVANÉ], ktorá ho zastupuje v konaní pre Ústavným súdom).

Nemožno tiež sa stotožniť s námietkou nezákonného postupu súdu vo veci výsluchu zástupcu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky - [REDAKOVANÉ], ktorý

bol poverený zastupovaním v tejto veci 3. 6. 2011. O uvedenom návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania zákonný sudca na hlavnom pojednávaní riadne rozhodol.

Na základe vyššie uvedeného mám ústavnú sťažnosť podanú sťažovateľom za neopodstatnenú.“

Dňa 27. apríla 2015 zaslal ústavný súd predsedníčke okresného súdu na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska doplnenie sťažnosti sťažovateľa z 19. februára 2015. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 3303/2015 z 15. mája 2015 okrem iného uvádza:

„S rozsahom porušení práv sťažovateľa, tak ako to uvádza v doplnení sťažnosti, sa nestotožňujem. Na možné porušenie práv neprípustným predlžovaním väzby sťažovateľa v súvislosti so vzniknutou procesnou situáciou poukázal Krajský súd v Bratislave a tomto rozsahu možno považovať sťažnosť za dôvodnú. Nestotožňujem sa však s tvrdením sťažovateľa, ktorý na základe tohto uznesenia označil celé konanie a väzobné stíhanie za nezákonné a porušujúce jeho základné práva a slobody.

Okresný súd Bratislava I sa s výnimkou námietky zaujatosti zo dňa 2. 9. 2014 riadne zaoberal ostatnými početnými podaniami sťažovateľa, pričom konkrétne poukazujem aj na námietku zaujatosti doručenú sťažovateľom dňa 9. 12. 2014, o ktorej súd rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 16. 12. 2014.

Stav konania, pri ktorom mohli byť porušené práva sťažovateľa bol odstránený jeho prepustením z väzby.

Sťažovateľ ďalej namieta najmä podmienky výkonu väzby, ku ktorým sa však nemám ako relevantne vyjadriť. Sťažovateľ bol vo väzbe na základe zákonného rozhodnutia súdu o väzbe, pričom samotný výkon väzby je upravený osobitným zákonom, zabezpečuje ho Zbor väzenskej a justičnej stáže a dozor vykonáva prokurátor.

Preto aj v prípade, ak by došlo k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa v súvislosti so samotným výkonom väzby mám za to, že v danej veci absentuje príčinná súvislosť medzi porušením práv sťažovateľa a konaním Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5 T 52/2009.

V ostatnej časti sa pridržiavam vyjadrenia zo dňa 19. 11. 2014, Spr. 3722/2014.“

Uznesením č. k. II. ÚS 579/2015-31 z 10. septembra 2015 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009. Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť odmietol.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila predchádzajúce vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 3303/2015 zo 14. októbra 2015 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a pridržiava sa svojich predchádzajúcich vyjadrení.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky a podpredsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 3722/2014 z 19. novembra 2014 a sp. zn. Spr. 3303/2015 z 15. mája 2015 a zo 14. októbra 2015 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 6. novembra 2015 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a k vyjadreniam okresného súdu nezaujala stanovisko.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd zisťoval skutočnosti o doterajšom priebehu napadnutého konania zo sťažnosti, z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 a z písomného vyjadrenia podpredsedu okresného súdu, ktorý v rámci podrobného prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní najmä uvádza:

„Obžaloba v trestnej veci Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 5 T 52/2009 bola podaná dňa 24. 4. 2009.

Zákonný sudca vytýčil termín verejného zasadnutia na 21. 5. 2009, ktorý však bol odročený na neurčito pre neprítomnosť sťažovateľa a obhajcu.

Ďalší termín verejného zasadnutia bol vytýčený na 6. 7. 2009, 7. 9. 2009 a 15. 10. 2009, pričom všetky termíny boli odročené z dôvodu neprítomnosti obhajcu sťažovateľa.

Následne boli vytýčené termíny 19. 11. 2009 (ospravedlnenie sťažovateľa doručené súdu 18. 11. 2009 z dôvodu práceneschopnosti od 16. 11. 2009), 11. 1. 2010 (ospravedlnenie sťažovateľa doručené súdu 5. 1. 2010 z dôvodu kolízie s termínom skúšky z trestného práva procesného) a 18. 2. 2010.

Spolu s predvolaním sťažovateľa súd osobitným prípisom sťažovateľa poučil o možných dôvodoch ospravedlnenej neúčasti na konaní súdu, ako aj poučenie o možnosti vydať zatykač v prípade, že sa bude vyhýbať trestnému konaniu. Dňa 8. 2. 2010 bolo súdu doručené ospravedlnenie sťažovateľa z dôvodu práceneschopnosti trvajúcej od 3. 2. 2010, preto súd verejné zasadnutie dňa 18. 2. 2010 odročil na neurčito za účelom preverenia zdravotného stavu sťažovateľa.

Listom zo dňa 19. 2. 2010 súd požiadal lekára, ktorý vystavil potvrdenie o práceneschopnosti o vyjadrenie k schopnosti sťažovateľa zúčastniť sa úkonov súdu.

Dňa 9. 3. 2010 sa sťažovateľ osobne dostavil na súd za účelom nazerania do súdneho spisu (t. j. v dobe práceneschopnosti).

Listom zo dňa 20. 4. 2010 súd urgoval vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý listom doručeným dňa 28. 4. 2010 oznámil, že účasť sťažovateľa na pojednávaní súdu nie je vhodná vzhľadom na jeho zdravotné ťažkosti (bez bližšej špecifikácie).

Nasledujúci termín verejného zasadnutia súd vytýčil na 17. 6. 2010, predvolanie sťažovateľ prevzal dňa 4. 6. 2010 a listom doručeným dňa 14. 6. 2010 sa sťažovateľ ospravedlnil z dôvodu práceneschopnosti, podľa predloženého potvrdenia od 3. 2. 2010.

Verejné zasadnutie dňa 17. 6. 2010 bolo odročené na neurčito s tým, že súd listom zo dňa 18. 6. 2010 požiadal o vyjadrenie ošetrojúceho lekára, k dôvodom neúčasti sťažovateľa, so zameraním na diagnózu sťažovateľa a kedy bude možné sa zúčastniť verejného zasadnutia, pričom súd upozornil, že všeobecné konštatovanie nie je dostačujúce.

Listom doručeným dňa 2. 7. 2010 ošetrojúci lekár oznámil, že pre bližšie informácie bude vhodné kontaktovať psychiatricku [REDAKOVANÉ], ktorú súd v tejto veci oslovil prípisom zo dňa 14. 7. 2010, ktorá v náleze doručenom dňa 29. 7. 2010 zaslala podrobnú lekársku správu a pre potreby súdu odporučila obrátiť sa na znalca z odboru psychiatrie.

Dňa 20. 11. 2010 súd opätovne vytýčil termín verejného zasadnutia na 24. 1. 2011.

Prípisom doručeným dňa 24. 11. 2010 sťažovateľ oznámil, že ak súd vytýči termín verejného zasadnutia, tak sa tohto zúčastní a následne dňa 28. 12. 2010 doručil súdu podanie označené ako návrh na doplnenie dokazovania, dňa 12. 1. 2011 a 17. 1. 2011 sťažovateľ podal námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi, a dňa 19. 1. 2011 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti (od 3. 2. 2010) kde, uviedol, že práceneschopnosť končí dňa 3. 2. 2011.

Listom zo dňa 26. 1. 2011 opätovne súd požiadal ošetrojúceho lekára o informáciu o zdravotnom stave sťažovateľa, teda akou chorobou trpí, či je táto choroba je tak vážna, že prípadná účasť na súdnom pojednávaní môže ohroziť život alebo zdravie sťažovateľa a aká je prognóza, že sa sťažovateľ bude môcť zúčastniť pojednávania.

Listom zo dňa 15. 2. 2011 ošetrojúca lekárka oznámila súdu, že sťažovateľ je v trvalej liečbe psychiatricky, pre nezmenenú diagnózu.

Uznesením zo dňa 20. 3. 2011 súd pribral do konania dvoch znalcov z odboru zdravotníctvo - psychiatri, ktoré Krajský súd v Bratislave na základe sťažnosti sťažovateľa dňa 13. 3. 2011 zrušil, z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti.

Na neverejnom zasadnutí dňa 28. 4. 2011 predseda senátu rozhodol o svojej nezaujatosti, proti čomu sťažovateľ podal sťažnosť. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 8. 6. 2011 sťažnosť zamietol.

Dňa 22. 6. 2011 bolo súdu doručené podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorého obsahom je informácia, že sťažovateľ napriek tomu, že sa v trestnej veci sp. zn. 5 T 52/2009 opakovane zo zdravotných dôvodov ospravedlňuje, v čase práceneschopnosti sa zúčastňuje občianskoprávných súdnych sporov, v ktorých je navrhovateľom.

Uznesením zo dňa 9. 8. 2011 súd opätovne do konania pribral dvoch znalcov psychiatrov, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 25. 10. 2011 potvrdil a sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Výzvou zo dňa 16. 11. 2011 súd oznámil sťažovateľovi úmrtie [REDAKOVANÉ], obhajcu sťažovateľa a vyzval ho na zvolenie si obhajcu s poučením, že ak si obhajcu nezvolí, bude mu obhajca ustanovený súdom.

Opatrením zo dňa 10. 1. 2012 bol sťažovateľovi ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ], ktorý však po oboznámení sa zo spisom dňa 18. 1. 2012, listom doručeným dňa 24. 1. 2012 požiadal o oslobodenie od povinnosti obhajovať sťažovateľa z dôvodu možného konfliktu záujmov.

Listom zo dňa 29. 11. 2012 súd opätovne vyzval sťažovateľa na zvolenie si obhajcu, na ktorú reagoval sťažovateľ podaním doručeným dňa 4. 1. 2013, ktorým si však obhajcu nezvolil.

Dňa 25. 4. 2013 súd sťažovateľovi ustanovil obhajcu [REDAKOVANÉ] a zaslal spisový materiál znalcom.

Listom doručeným dňa 15. 7. 2013 znalci súdu oznámili, že znalecký posudok doposiaľ nebol vyhotovený z dôvodu, že sa nepodarilo so sťažovateľom dohodnúť termín vyšetrenia s tým, že po návrate z dovolenky v zahraničí dňa 19. 8. 2013 sa so znalcami skontaktuje.

Listom zo dňa 24. 10. 2013 znalci súdu oznámili, že klinické psychiatrické vyšetrenie bolo vykonané dňa 10. 9. 2013 a 11. 9. 2013 s predpokladaným termínom odovzdania znaleckého posudku do 31. 10. 2013.

Dňa 15. 11. 2013 bol súdu doručený znalecký posudok, v ktorom konštatujú, že sťažovateľ je schopný sa osobne zúčastniť pojednávania.

Súd dňa 26. 11. 2013 vytýčil termín verejného zasadnutia na 9. 1. 2014, pričom spolu s predvolaním zaslal obžalobe aj obhajobe vyhotovenie znaleckého posudku.

Verejné zasadnutie bolo dňa 9. 1. 2014 odročené pre neprítomnosť sťažovateľa, ktorý predvolanie prevzal až v deň verejného zasadnutia (zásielka bola doručovaná 20. 12. 2013 a 23. 12. 2013, dňa 23. 12. 2013 bola zásielka uložená), na 20. 2. 2014.

Dňa 9. 1. 2014 elektronickou poštou sťažovateľ oznámil, že sa verejného zasadnutia nemohol zúčastniť z dôvodu, že až predmetného dňa prevzal predvolanie na verejné zasadnutie a tiež zo zdravotných dôvodov (bral antibiotiká pre ochorenie priedušiek).

Dňa 5. 2. 2014 bolo elektronickou poštou doručené podanie sťažovateľa, ktorým namieta nedostatky konania, oznámil že splnomocnil advokátku [REDAKOVANÉ] na nazretie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópii podľa vlastného uváženia a zároveň navrhol na termín verejného zasadnutia dňa 20. 2. 2014 predvolať a vypočúť svedkov.

Dňa 19. 2. 2014 bolo súdu doručené ospravedlnenie sťažovateľa zo zdravotných dôvodov (praceneschopnosť od 21. 1. 2014) a žiadosť o zaslanie znaleckých posudkov.

Verejné zasadnutie dňa 20. 2. 2014 bolo odročené na neurčito stým, že súd vydá na sťažovateľa príkaz na zatknutie a to na základe predložených zápisníc z iných občianskoprávných konaní (kde bol sťažovateľ navrhovateľom) zo dňa 10. 2. 2014 a 21. 1. 2014, ktorých sa sťažovateľ osobne zúčastnil.

Dňa 4. 3. 2014 bola sekretariátu Okresného súdu Bratislava I doručená námietka zaujatosti proti zákonnému sudcovi.

Dňa 17. 3. 2014 súd vydal na sťažovateľa príkaz na zatknutie.

Dňa 20. 3. 2014 predseda senátu na neverejnom zasadnutí rozhodol o svojej nezaujatosti.

Dňa 10. 4. 2014 bola Okresnému súdu Bratislava I doručená elektronickou poštou žiadosť sťažovateľa o vytýčenie termínu hlavného pojednávania.

Dňa 12. 4. 2014 bol sťažovateľ zatknutý a následne dňa 14. 4. 2014 vypočutý predsedom senátu, ktorý uznesením rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby. Existenciu väzobných dôvodov potvrdil následne aj Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 15. 5. 2014.

Následne súd dňa 16. 6. 2014 na verejnom zasadnutí predbežne prejednal obžalobu podanú v trestnej veci sp. zn. 5T 52/2009 a v termínoch 15. 7. 2014, 26. 8. 2014, 13. 10. 2014, 11. 11. 2014 vykonal hlavné pojednávanie. Najbližší termín hlavného pojednávania je vytýčený na 16. 12. 2014.“

Ústavný súd zo spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 T 52/2009 zistil, že popis doterajšieho priebehu konania obsiahnutý vo vyjadrení podpredsedu okresného súdu zodpovedá obsahu označeného spisu, a preto z neho pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa vychádzal. Z predmetného spisu ústavný súd aktualizoval prehľad procesných úkonov ku dňu rozhodovania o sťažnosti a zistil tieto skutočnosti:

1. Na hlavnom pojednávaní 16. decembra 2014 okresný súd vec prerokoval a odročil na 19. január 2015.

2. Krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015 prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu.

3. Hlavné pojednávanie 19. januára 2015 bolo odročené bez prerokovania veci z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti, ktorú sťažovateľ vzniesol proti predsedovi senátu a následne i proti celému senátu.

4. Na neverejnom zasadnutí okresného súdu 26. januára 2015 bolo uzneseniami rozhodnuté, že ani predseda senátu, ani senát nie sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5 T 52/2009.

5. Krajský súd na neverejnom zasadnutí rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniam, ktorými okresný súd rozhodol o námietkach zaujatosti tak, že ich zamietol.

6. Dňa 12. marca 2015 pokračovalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na 23. marec 2015, keď okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci (sťažovateľ bol uznaný za vinného a bol mu uložený trest). Po podaní odvolania sťažovateľom a jeho mnohonásobnom doplňovaní bol spis 23. júna 2015 predložený krajskému súdu, ktorý ho obratom 24. júna 2015 vrátil ako predčasne predložený.

7. Dňa 5. októbra 2015 bol spis znova predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, avšak tento ho opätovne vrátil 9. novembra 2015 súdu prvého stupňa spolu s podrobným odôvodnením, prečo vec posúdil ako predčasne predloženú (procesné pochybenia, nedoručenie doplnení odvolania procesným stranám, pozn.). V súčasnosti okresný súd doručuje písomnosti podľa pokynu krajského súdu procesným stranám.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom vyžiadaného spisu okresného súdu konštatuje, že vec zo skutkového, ale ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti. Ústavný súd zastáva názor,

že v okolnostiach danej veci pri sústredenejšom a najmä efektívnejšom postupe okresného súdu bolo možné postupovať tak, aby bol stav právnej neistoty sťažovateľa odstránený v primeranom čase. Ústavný súd napokon poznamenáva, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neargumentoval, že dôvodom doterajšej dĺžky napadnutého konania bola jeho právna či faktická zložitosť.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ vo výraznej miere prispel k vzniku priet'ahov v napadnutom konaní. Z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa systematicky s poukazom na svoj zdravotný stav vyhýbal účasti na trestnom konaní pred súdom. Na účely preskúmania schopnosti sťažovateľa zúčastniť sa úkonov v trestnom konaní bolo dokonca nariadené znalecké dokazovanie, ktoré preukázalo schopnosť sťažovateľa zúčastniť sa uvedených úkonov pred súdom. K predĺženiu napadnutého konania objektívne prispel sťažovateľ i svojimi písomnými podaniami, opakovanými námietkami zaujatosti sudcu, celého senátu, ako aj mnohopočetnými doplneniami odvolania proti rozsudku vo veci samej, s ktorými sa musel okresný súd procesne vysporiadať. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania teda objektívne spôsobilo jeho predĺženie, a preto ústavný súd aj na túto skutočnosť prihliadal pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 5 T 52/2009 vyplýva, že v doterajšom priebehu napadnutého konania sa vyskytli obdobia krátkodobej nečinnosti okresného súdu, avšak rozhodujúce pochybenie okresného súdu podľa názoru ústavného súdu spočíva v tom, že

konanie ako celok je poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou súvisiacou najmä so zabezpečením prítomnosti sťažovateľa na procesných úkonoch súdu, keď okresný súd takmer až po piatich rokoch od doručenia obžaloby vydal na sťažovateľa príkaz na zatknutie z dôvodu, že sa vyhýbal trestnému konaniu. Nesústredenosť postupu okresného súdu možno konštatovať aj v súvislosti s tým, že bez toho, aby rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti sudcu, nariadil znalecké dokazovanie, ktoré následne krajský súd na sťažnosť sťažovateľa zrušil, alebo i v opakovanom vrátení veci krajským súdu ako predčasne predloženej na rozhodnutie o odvolaní vo veci samej z procesných dôvodov (napr. nedoručenie doplnení odvolania procesným stranám). Takýto postup nesmeruje efektívne k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníka konania, a preto nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania (vyše šesť rokov), predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené najmä neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 106 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, berúc do úvahy správanie sťažovateľa, ktorý výraznou mierou prispel k vzniku prierahov v konaní, a doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 € (za 2 úkony urobené v roku 2014).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 134 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 284,08 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015